

Și credeam că timpul e pierdut? Că totul, toate relațiile de dinainte sunt scurte amintiri, fragmente ce au rolul de a-mi aduce aminte despre o fată sau alta, despre cum arată sau cum o cheamă, ca să o mai pot recunoaște când o să o văd întâmplător pe stradă.

Pur și simplu, la momentul acela trăiam senzația și experiența pentru prima dată. Nu mă gândeam că undeva, peste vreo câțiva ani, voi descoperi că de fapt experiența este acel lucru pe care nu ți-l dă vârsta, și atunci, mergând pe ideea asta poți sta liniștit în casă, mergând pe 35-40 de ani și ieși apoi, luminat, predându-le altora filozofii de viață.

Am învățat că timpul trece extraordinar de repede atunci când înveți lucruri noi; atunci, odată cu trecerea timpului am aflat că tot ce mi s-a întâmplat au pus câte o cărămidă la ceea ce mai târziu ar deveni o casă a gândului, o structură care te ajută să ai o pregătire în luarea unei decizii.

Nu întotdeauna este ușor să faci o decizie. Când avem o scuză, profităm fără a pune prea multe întrebări. Nu credeam în destin, nu cred nici acum, dar după principiul cauza-efect parcă toate mi s-au petrecut cu un rost.

Am întâlnit oameni înțelepți pe care i-am admirat, oameni inocenti pe care i-am pretuit, dusmani de la care am învățat și prieteni cu care am împartit ceea ce am avut mai de preț.

Fiind o fire nonviolentă, îmi explic cu greu de ce oamenii, după atâta progres, încă mai folosesc violența ca mod de impunere. Nu este un lucru **dorit** însă orice copil îl știe din desene animate sau filmele adolescenței viitoare.

Încercând să îmi explic logic ceea ce se întâmplă în jurul meu cu oamenii care devin irascibili și urâcioși unii cu ceilalți am aflat că totul se află în modul de a trăi, în percepția fiecăruia de a comunica cu cei din jur. Nu întotdeauna educația este de vină. Omul are capacitatea de a decide încă din vârste fragede. Așa că părinții nu au întotdeauna rolul decisiv.

În tot parcursul vieții, omul întâlnește oameni și evenimente care îl pot determina să ia o decizie, să își formeze o opinie, să își construiască un caracter.

Am aflat că și adulții nu sunt decât copii cu ani mai mulți, care fac greșeli, care încă învață și tot nu știu să treacă învingători prin viață. Toți mor triști și neîmpăcați.

Probabil dacă ai gândi mai chibzuit atunci când ești pe punctul de a realiza ceva, atunci acel ceva ți-ar ieși de 2 ori mai bine și foarte probabil, de 2 ori mai rezistent ca structură. Indiferent de vârstă, oamenii din jur au câte un mesaj.

Cei mici îți spun să îți păstrezi puritatea și integritatea copilăriei, să te joci și să fi vesel în fiecare zi, să nu dai mai multă importanță decât trebuie lucrurilor complicate și inutile.

Tinerii te vor învăța să iubești și să te bucuri de viață în orice clipă, să poți să treci cu ușurință peste greutăți.

Cei mai te vor învăța răbdarea, tactul, indulgența, iar dacă ești foarte atent la toți oamenii din jur și vei vedea toate acestea, poate le vei folosi cu măsură e fiecare în fiecare zi și vei fi un om mai liniștit, mai fericit și de ce nu mai câștigat.

Poate așa o să mori râzând și mulțumit că viața ta s-a încheiat și ai apucat să fii fericit zi de zi.

Iubirea...

Am încercat să spun că iubesc și m-am oprit înainte să definesc cuvântul, care, fără nici o îndoială consider că este mai des folosit de oameni decât ar trebui, în mijloace deloc puse sub semnul iubirii și rostite fără a exprima adevărata lor valoare.

Așa că am luat decizia să nu spun nimănui niciodată “te iubesc”. Orice relație are un panou după care se ascund diverse interese, fără de care relațiile nu s-ar consuma.

Iubirea dezinteresată, iubirea sinceră sau dragostea, fie că e la prima vedere sau la o primă estimare a averii partenerului, nu este decât un concept realizat de om din două motive: slăbiciunea omului pentru comunicare, viața de cuplu și continuarea rasei umane, iar cel de-al doilea motiv este unul comercial, foarte bine cotate de altfel.

E posibil ca această stare să fie considerată un defect de gândire deoarece omul are tendința de grup (ceea ce implică atașamentul față de ideile celorlalți, pasiuni, concepte, stiluri de viață) precum și o tendință mai aparte care îi dă impresia omului că el este stăpân pe situație ca individ solitar.

Iubirea este un alt set de reguli pe care în subconștient le ai implementate din fragede copilării pentru a le urma mai apoi în viață. Totul este elaborat pentru ca tu să fii în anii vieții tale o altă persoană, diferită de ceilalți prin fizic, psihic dar totuși legați de societate prin regulile iubirii.